

drøftelse, hørt nogen definition, der er tilnærmelsesvis lige så god som den, man er blevet enig om i EU-kredsen.

Der har været diskuteret nogle ting i dag. Man kan ligesom dele det op i klumper. Der er visse typer af spørgsmål, som popper op med mellemrum igen og igen.

Et af dem er spørgsmålet om begrænsninger i ytringsfriheden. Det gjorde især fru Line Barfod meget ud af, og jeg mener også, at fru Anne Baastrup var inde på det. Til det vil jeg sige, at der altså er afgivet svar under behandlingen af det her forslag i Retsudvalget. Her tænker jeg især på besvarelsen af spørgsmål 22 om, hvorvidt dele af lovforslaget ikke vil medføre begrænsninger i ytringsfriheden. Til det er der svaret:

Kl. 11.35

»... Rene sympatitilkendegivelser i forhold til terrororganisationer er således ikke omfattet af de foreslåede medvirkensbestemmelser.

Ytringer kan dog være omfattet af de foreslåede bestemmelser i straffelovens § 114 b, i det omfang ytringer »fremmer« det kriminelle formål. ...

Påskønnelse eller anerkendelse af konkrete terrorhandlinger ...« – konkrete terrorhandlinger, ikke undervisning af unge kvinder eller skolebørn, men konkrete terrorhandlinger – »... kan efter omstændighederne være omfattet af den eksisterende bestemmelse i straffelovens § 136, ...«.

§ 136, stk. 2, er jo noget, der har været en del af straffeloven siden 1939. Det er ikke den mest benyttede paragraf. Men her sker der altså alene en udvidelse af området, så det ikke længere kun er danske myndigheder, men også udenlandske myndigheder og internationale organisationer, der er omfattet af det.

Der har jeg meget svært ved at se, at man kan problematisere det, men jeg kan forstå, at man af politiske årsager – selvfølgelig for at have en forklaring på, hvorfor man ikke stemmer for lovforslaget – kan have et behov for ligesom at hænge sin hat op på undskyldninger om, at man alligevel ikke er helt sikker.

Jeg tror, det var fru Sandy Brinck, der – synes jeg – formulerede det på en rigtig god måde, nemlig at hvis man skulle være hundrede procent sikker i alle sager, ville det være meget, meget vanskeligt, ikke mindst når det gælder meget store internationale spørgsmål, overhovedet at nå til enighed om noget, fordi man så altid ville kunne fortolke tingene med små petitesser i den ene og i den anden retning.

Et andet af de spørgsmål, der har været diskuteret meget, og som jeg også kan forstå er noget af det, der har optaget Enhedslisten, er hele spørgsmålet om lister og forholdet til det her lovforslag. Det er der altså også svaret på. Jeg bliver nødt til at sige, at det er der klart svaret på i Retsudvalget. Her henviser jeg bl.a. til besvarelse af spørgsmål 122, og der er det meget, meget klart, at det, at en organisation optages på EU's liste over terrororganisationer – og det er jo det, fru Line Barfod her fra talerstolen påstod var tilfældet, hvad angik en organisation, jeg mener det var fra Colombia – er ikke i sig selv ensbetydende med, at det under en eventuel straffesag her i landet vil kunne anses for bevist, at der er tale om en terrororganisation efter de foreslåede bestemmelser.

Så man skal passe på, at man ikke blander tingene sammen, og i det her tilfælde er det altså domstolene, der skal ind og afgøre den sag.

Til sidst vil jeg sige, at der er blevet brugt mange kræfter, og der har været megen kritik, især af EU-delen. Jeg var egentlig meget, meget glad for, at fru Elisabeth Arnold gjorde meget ud af FN's del af det, herunder ikke mindst terrorfinansieringskonventionen. Jeg har ikke hørt så megen kritik af den i dag, men jeg synes måske, det er lidt vigtigt for forståelsen, ikke mindst når vi taler om det her med, hvad man kan indsamle penge til og give penge til.

Det fremgår faktisk af artikel 2 i terrorfinansieringskonventionen, at »En person begår en forbrydelse i konventionens forstand, hvis den pågældende ulovligt og forsætligt direkte eller indirekte tilvejebringer eller indsamler midler i den hensigt, at de skal anvendes, eller med viden om, at de vil blive anvendt helt eller delvist til at udføre ...« – og så kommer der en lang række handlinger.

Det blot for at sige, at i den ideelle verden ville det jo være utrolig dejligt, hvis man blot kunne indsamle penge og få en tilkendegivelse fra myndigheder af: Jamen vi er helt sikre på, at de penge ikke bliver brugt til et strafbart forhold. En sådan verden har vi ikke, men som fru Sandy Brinck, tror jeg det var, også var inde på, så har vi altså forsætsregler.

Vi har diskuteret det her spørgsmål meget. Det betyder jo efter min opfattelse, at en humanitær organisation, der giver penge til et godt formål til en organisation, som kun er kendt for sit gode humanitære arbejde, vil have meget, meget, meget svært ved overhovedet at blive dømt for noget som helst ved en domstol. Men